

Domov gredé si je izbral drugo pot. Zavil je med travnike in njive, kjer je v večerni rosi tako lepo dišalo po seči in pokošeni travi. Ko si je domislil, da je zamudil večerjo, se je ustrašil izpočetka, potem pa je bil celo vesel, češ: Naj mi odpove gospa hrano, tem bolje; rad bi bil svoboden, v tej družbi pa ne morem biti nikoli.

Ker mu ni bila pot dobro znana, je prišel precej kasno do vasi. Skozi okna se je svetila tuintam medla luč, zaropotal je voz poznih delavcev, a sicer je že vse mirovalo po vasi. Nevedé ga je privedla pot mimo Poljakove hiše. Počasi je stopal mimo nje, ne vedoč, čigava je pravzaprav; kar se oglasi nad njegovo glavo klavir. Akordi so naraščali in bučali, pa se topili in umirali kakor valovi na morju. Obstal je. „Malči!“ mu je nekaj velelo. Srce je utripalo hitreje, ozrl se je na levo in desno, da ga ne bi kdo opazil. Skozi okno je zazvenel znani glasek, pod milo nebo je plavala ljubezenska pesem in umirala na ustnicah tiste deklice, katero je občudoval na veselici. Za to pesmijo se je vrstila druga in tretja — iz vsake je dihala globoka duša, nežno čuvstvo in toliko srčnega bogastva, da je doktor obstal na mestu in se ni genil, dokler ni umolknil klavir. — V gradu ga je čakal Janez ter povedal, da gospe ni bilo pri večerji, pa da je zanj še vedno pripravljeno, naj le gre v obed-

nico. Stisnil mu je nekaj drobiža v roko in takisto kuharici, ker sta ga morala čakati — a jedel ni.

V sobi je dobil na mizi pismo urednika, ki ga je prosil, naj mu takoj pošlje rokopis. Pustil je za njega pol pole, ker je prepričan, da je že mnogo zanimivega spisal.

To pismo je vplivalo vničevalno na Podlesnika. Jutri naj pošlje rokopis, katerega je zatrdno obljubil, a on ni zapisal razen nekaj beležk še čisto nič.

Kakor bi kdo potegnil zaveso izpred njega, tako je bil hipoma trezen. Dasi truden, je prižgal svetilko, sedel k beležkam in pero je begalo po belih polah, dokler ni že v jutro napisal toliko, kolikor je bil obljubil. Svital se je dan, Janez je kašljal po dvorišču in kladel konjem. Podlesnik zapečati spis in mu ga izroči, da ga takoj zjutraj oddá na pošto. Janez ga je čudno gledal in ko je krevsal s pismom v svojo sobico in tiščal v žuljavi desnici zopet par desetic, je mrmral, da tako pridnih gospodov še ni bilo v gradu.

Podlesnik je pa legel na posteljo z mirno vestjo, da je držal dano moško besedo, zavest, ki ga je tudi sladko uspavala do spanja. In spanja je bil potreben že ves čas sém, odkar se je bil zagledal v Jelenine oči in zaljubil v Malkin glasek...

(Konec.)

Jesen se budi...

Jaz sem vas ljubil, vi tihi večeri,
ki ste prihajali, srečo v rokah,
z vami prihajale sanje so k meni,
k meni na mehki, na zeleni mah.

Bližali so se mi dragi obrazi,
name je zrlo ljubeče oko,
kadar je trudno zbledelo mi lice,
kadar srce mi je bilo težko.

K meni so stezale skrbne se roke,
da pokazale bi varno mi pot,
kadar bučalo je morje življenja,
in se razlivala tema povsod.

Kje so obrazi, kje skrbne so roke,
kje so zdaj tiste ljubeče oči?...
Rožice zadnje cvetó na poljani,
v gozdnih vrhovih jesen se budi...

Roman Romanov.